

Normal 0 21 false false false MicrosoftInternetExplorer4 /* Style Definitions */
table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Normal Tablo"; mso-tstyle-rowband-size:0;
mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm
5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt;
mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:"Times New Roman";
mso-ansi-language:#0400; mso-fareast-language:#0400; mso-bidi-language:#0400;}

□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□

(Veya gökten şiddetli boşalan yağmur gibidir) Buradaki □□□□ harfi şüpheli olmakla eşitliği ifade eder. Bu durumda mana "şu iki kıssa münafıkların teşbih edilmesinde eşittir." Sen bunlardan hangisi ile münafıkları benzetirsen isabet edersin. "Kef" Harfi teşbih/benzetme edatı olup kendisinden sonra müşebbehün bih gelir. "Zeyd aslan gibidir" misalin de böyledir. Burada müşebbehün bih şiddetli yağmura tutulmuş kişinin misali gibi .

Sayyib: Fe'il vezninde olup "yağmur indi" tabirinden alınmıştır. Bununla murat kendinde karanlık bulunan bol yağmur kastedilir. Bu da yağmurların peş peşe gelen damlaları; damlalarının karanlığı, bulutun verdiği karanlık, gecenin verdiği karanlık; şimşek ve gök gürültüsü ihtiva eden şiddetli yağmur şeklindedir. Nekre/belirsiz olarak kullanılması, yağmurdan çok şiddetli bir çeşidi kastettiği içindir. Geride geçen ayetlerde ateş kelimesinin belirsiz yapılması da bu manayı ifade etmek içindi.

□□□□□□□□□□ kelimesinin marife/belirli olması bulutların gökyüzünün tamamını kapladığına işaret eder. Zira yukarda bulunan her ufuk, sema diye isimlendirilir.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□**(Onda karanlıklar, gök gürültüsü ve şimşek vardır)**
Şu şekilde mana verilmesi caizdir. Onda karanlıklar vardır; üst tarafında bir karanlık, altında bir karanlık, arka tarafında bir karanlık, sağ tarafında bir karanlık, sol tarafında bir karanlık kendisi karanlıkların ortasındadır.

Ra'd: Buluttan işitilen sestir. En meşhur görüş bulutun cisimlerinin sürtünmesi, rüzgâr estiği vakitte sürtünmesi ile çıkan sestir.

Berk: Buluttan çıkan parıltılardır. Bir şey parıltı ve kıvılcım saçtığı zaman denir.

Bulut ve sema yağmurdan üste olduğu için ve yağmuru döken mevzi olduğu için yağmurun zarfı oldular. Sanki gök ve bulut yağmurun mekânı oldu. Bulutun yağmura zarf olması onun içine yerleşmesi veya ona ait olması itibariyledir. Ra'd kelimesinin ve diğerlerinin nekre olması büyüklüğünü ve korkuyu fayda etmesi içindir. Zira bu makam mübalağa yeri olduğundan bu manayı ifade etmesi için nekre olması daha uygundur. Sanki denildi ki o münafıkların hali bir kavmin hali gibidir ki onları şu sıfat üzere yağan bir yağmur yakaladı. Öyle ki orada büyük bir yağmur, kendisinde şiddetli ve korku veren bir karanlık, dehşet veren bir ses, büyük şimşek, son derece korkulan bir yıldırım vardır. Bu olay karşısında korku, dalalet, hayret ve dehşetten vardıklarına vardılar.

□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□(Parmaklarını kulaklarına tikiyorlar) Bunlar yağmura tutulan kimselerdir. Vakta ki yağmur şu azamet ve dehşeti ile zikredilince kişi şöyle demiş gibi oldu. "Bu durumda onların hali nasıldır"

Ona geride anlatılan şekilde cevap verildi. Sonra kişi "şu büyük ses ve dehşetli şimşek ile birlikte onların hali nedir" deyince, cevaben denildi ki "az kalsın şimşek gözlerini kapıverecek" Kur'anı Kerim bu gibi mecaz ve diğer belâğat nevileriyle doludur. Burada bir şeyin tamamı ile isimlendirilmesi şeklinde bir mesaj vardır. Parmağın uçları yerinde kullanılan parmaklar lafzı gibi.

"Parmaklarını kulaklarına tikiyorlar"

bundan kasıt parmak uçlarıdır. "Yüzlerinizi ve ellerinizi yıkayın" "iki elini kesin" Evvelkiden kasıt dirseklere kadar, ikinciden kasıt bileğe kadar olmasıdır. Parmaklar lafzında olan mübalağa manası parmak ucu tabirinde yoktur. Zira gök gürültüsü, şimşeğin dehşetinden sanki parmaklarının tamamını kulaklarına girdirmektedirler ki bunlardan bir şeyi işitmesinler.

Vaktaki Allahü Tealâ Âdem (Aleyhisselam) a Peygamberimizin (Sallallahü aleyhi ve Sellem) nurunu verdi ve onu cennete girdirince cennet Peygamberimiz Muhammed (Aleyhisselam)ın nuru ile nurlandı. Öyle ki onun bereketiyle evvelini ve sonunu gördü, bu nurdan dolayı çok hayret etti ve Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem) görmek istedi. Nur Adem (Aleyhisselam) alnında idi. Allahü Tealâ ona emretti anlından sağ omzuna intikal etti. Oradan da orta ile baş parmak arasındaki parmağa intikal etti. Adem (Aleyhisselam) o parmağını kaldırınca o nuru gördü. O nura bakınca bütün mahlûkatın ruhlarını, arşı ve kürsiyi onun bereketiyle gördü, bu sebeple o parmağa sübbahe (tesbih edici) parmak dendi. Zira o parmak nuru görmesine sebep, şeytanın vesveselerini kesip def etmeye sebeptir. Ayette parmaklar söylenmesi yerlerinin sübbahe, müsebbiha, mühellile, duaiyye şeklinde zikredilmesinden daha kısadır. Yoksa parmakların isimlerinin söylenmemesi edebe binaen terkedilmiş denemez. Zira Hadisi Şerifte zikredilmiştir. Halbuki Hadisi Şerifler riayet edilmesi gereken şeye riayet etmeye en layık sözlerdir.

şöyle buyurdu,

Şu vesvese bulduğum vakitte: "sağ sübbabe (işaret) parmağını kaldır, sol tarafına bismillah diye bastır. Zira bu şeytanları susturur."

Bu Hadisi Şerifi göğsünde namazda iken vesvese bulup Resulullah'a halini şikayetlenen kişiye buyurdu: İbni Ömer (radiyallahü anh) buyurdu ki: "Resülüllah (sallallahu aleyhi ve sellem) tahiyyata oturduğu zaman sol elini sol dizine sağ elini de sağ dizi üzerine koyardı ve üç parmağını kıvrırdı. Sübbabe parmağı ile işaret ederdi.

□□□□□□□□□□ □□□□(Yıldırımlardan) Burası evveline bağlıdır. Yani yıldırım korkusundan dolayı parmaklarını kulaklarına tıkadılar.

Savaika: gök gürültüsüyle gelen ateştir. Çok kere dağlara düşer. Hikâye edildi ki bir genç çölde iken bacaklarına yıldırım isabet edip ayakları koptu. Fakat onda ateşin hararetiyle kan çıkmadı. Fakat çok keskin olduğu için süratli şekilde sönüp kayboldu.

Yine hikâye edildi ki: hurma ağacına yıldırım düştü yarısını yakıp söndü. Yıldırım Allahın gönderdiği alametlerden olup bunun la kullarını korkutur. Bundan bir şey gören herkes üzerine, Allahın zikrine koşması ona dua edip istiğfar etmesi haktır.

İbni Ömer (Radiyallahu anhuma) dan rivayet edildi ki: Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) ş imşek ve yıldırım sesini işitince şöyle derdi:

"Allahım bizi gazabınla öldürme, azabınla helak etme, bundan evvel bizi afiyete ulaştır"

Aişe validemiz (Radiyallahu anha) derki: "Peygamber (Aleyhisselam) gökyüzünde bir şey yani bulut görünce işini bırakır ona doğru yönelir ve derki

"Allahım bunda bulunan şerden sana sığınırım."

Eğer Allah o bulutu açarsa Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) Allaha hamd ederdi. Eğer yağmur yağdırırsa "

Allahım bizi menfaatli bir şekilde sula"

diye dua ederdi. İbni Abbas (Radiyallahu anhu) dan şöyle söylediği rivayet edildi: "asla hiçbir rüzgar esmez, ancak eserse peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)

dizleri üzerine oturur "Allahım onu bize rahmet yap, azab yapma. Allahım onu bize ferahlık yap azap rüzgârı yapma" derdi. Allahu Teala şöyle buyurdu:

"Muhakkak onların üzerine azap rüzgârı gönderdik" "onların üzerine kavurucu rüzgâr gönderdik" "yağmur yüklü rüzgarları gönderdik" "müjdeci rüzgarları gönderir"

Saika kelimesinin türetildiği lafız arapça شديدة şiddetli ses demektir. Daha sonra görülen ve işitilen şiddetli şey için kullanıldı. Şiddetli ses ile veya yanmak ile ölünce aynı tabir kullanılır.

"Musa bayılıp düştü"

yani baygınlığı ölüm derecesinde idi.

موت (Ölüm korkusundan) Ölüm: Vasıflandığı hayatın yok olmasıdır. Veya canlı olması şanından olanın hayatının olmamasıdır. Denildi ki ölüm, Allah'ın canlıda yarattığı mevcut olan bir keyfiyettir. Mevla Tealâ **'Ölümü ve hayatı yarattı'**

buyurdu. Halk, icad manasındadır. Bu ancak varlığı olan şeyde tasavvur edilir. (Demek ki ölüm, varlığa aittir.) Bazıları buranın manası 'takdir etti' şeklindedir diyerek bu görüşümüzü red ettiler. Zira ademi olan (yokluğa ait) şeylerin de takdir edilmesi, vucudi (var) olanlarıinki gibi caizdir.

Hayat: Nev'in itidali kendisine tabi olan bir kuvvettir. Canlıda bulunan diğer kuvvetler ondan gelir. Hislerin kuvveti, hareket kuvveti gibi.

موت (Allah kafirleri kuşatıcıdır.) Kuşatılanlar, kendileri kuşatıp ondan kurtulamazlar. Hile ve tuzakları onları kurtaramaz. Bu cümle arada bulunan bir i'tiraz (Antı parantez) cümlesidir. İ'raktan mahalli yoktur. (Evveline bağlı değildir.)

İ'tiraz cümlesi söz esnasında veya birbirine bağlı iki veya da- ha fazla cümle arasında getirilip i'raktan mahalli olmaz. Getirilme sinin sebebi vehmi def etmekten başka olan bir incelik. Denildiki i'tiraz cümlesi kapalılık yüzünden getirilebilir. Kelamın sonunda getirilebilir. İ'tiraz cümlesindeki incelik, ölümden kaçmanın bir fay- dası olmadığına tenbihtir.

Ayette, zamir değil de açık olarak 'Kafirler' tabirinin kullanıl masında Allah'ın azabının, bu işin şiddetli olduğunun ve küfürleri sebebiyle cezanın kendilerine yapışacağına işaretleri vardır.

Bu i'tiraz cümlesinin münafıkların temsili ile alakalı olup onların hallerini beyan için olması da caizdir. Onların ahiret azabında oldukları, dünyada onları helak edeceği bildirildi, şöyle ki o azabı def edecek yoktur. Teşbih edilenle teşbih edilenler arasına bu itiraz cümlesinin girdirilmesi

Bakara Suresi: 19

Yazar Ali Kara

Salı, 13 Nisan 2010 13:32 -

aralarında şiddetli bitişiklik ve münasebet olduğu içindir.